

Koncessionen er givet Ministeren fri Hænder med Hensyn til Retningslinien for Viborg—Aalestrup Banen, og da den ærede Minister maatte gaa ud fra den eneste da foreliggende Forudsætning, nemlig at Viborg Station blev liggende, hvor den laa, synes jeg, han paa dette Tidspunkt maatte have sat sig bestemt for, at Viborg—Aalestrup Banen blev ført ind til Viborg Station saaledes, som det hidtil havde været Tanken, nemlig fra Nord, da det er muligt med denne Tilflynning fra Nordsiden at benytte Stationen med de saa Forandringer, som Regeringen gentagne Gange har givet Anvisning paa og fordret Midler til. Det er gentagne Gange under Diskussionen og ved Bilag til Diskussionen, nemlig ved Skrivelser fra Generaldirektøren, hævdet, at med Indførelsen fra Nord kunde Viborg Station benyttes, og kunde de projekterede Midler til Forandringen og Udvidelsen være tilstrækkelige. Selv Indførelsen fra Syd kan kun antages at være stiftet efter Ministerens eget Initiativ, og det forekommer mig, at han altsaa har ledet os ind i den Stilling, der nu foreligger. Det forekommer mig, at han ved den Maade, hvorpaa han har stillet sig i det sidste Øjeblik ved at udtale, at Tingene maa blive enige om en Løsning, ellers standser han Viborg Banen, kun yderligere præciserer et skarpt Standpunkt, som frembringer en virkelig Splid mellem Tingene, der i dette Øjeblik ikke tiltrænges, da der kan ligge nok imellem dem i Forvejen.

Hvad det saglige angaar, vil jeg indskrænke mig til at erklære, at jeg i Principet er for Flytningen af Viborg Station, idet jeg af tekniske Grunde, saa vidt jeg kan overskue Sagen, maa holde paa, at Flytningen af Stationen hen til den Plads, hvortil den er projekteret, vil være en virkelig Forbedring i Trafikforholdene. Jeg staar der i den mærkbareste, gresleste Modjætning til Ministeren, som hævder, at der overhovedet ikke ligger noget Trafikspørgsmaal, nogen Driftsinteresse i denne Flytning, og jeg forstaar saa meget mindre, at Ministeren vil tage det skarpe Standpunkt, da han for sit Vedkommende siger, at der fra Trafikinteressernes Side ikke er nogen Grund til Flytning. Jeg vilde have troet, at han derfor havde staaet heldigst paa sit oprindelige Ståde, som er det, der gennem Tiderne er blevet Landstingets.

Da jeg nu har Sikkerhed for, at Sagen vil komme i Udvalg, og at den altsaa vil blive drøftet yderligere paa ny, behøver jeg ikke at fremkomme med den Bemærkning, som jeg ellers var forberedt paa at fremkomme med i Dag, og jeg gør det saa meget min-

dre, som Tiden ikke er dertil. Jeg vil kun sige, at jeg for Udvalgets Vedkommende maatte ønske, at hvad enten man maatte komme overens om en større eller mindre Bevilling, at man da vil give den til fri Anvendelse for Ministeren enten til Flytning eller Iksflytning. Jeg mener, det vilde være uheldigt, om man ikke vilde give Ministeren Udgang til, hvis han kan faa sine Særbaningeniører til at bygge billigere, at flytte Stationen der hen, hvor jeg for mit Vedkommende mener, at den vil komme til at ligge heldigere, end der, hvor den ligger nu.

Indenrigsministeren (Singer Slev):

Jeg er nødt til at give et ganske kort Resumé, der er nødvendiggjort ved Udtalelser af det ærede Medlem, som nu satte sig. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har sat sig ind i Sagen fra dens Begyndelse af. Den Gang Viborg—Aalestrup Banen blev bygget, blev Stationens Udvidelse ved Viborg udsat med begge Ting Samtykke og Vidende. Grunden til Udsættelsen var den, at man var i Uvisshed, om man skulde gaa ud i Søen Nord fra bag om Sindsfygeanstalten, eller om man skulde beholde den Indgang man nu har, og som Regeringens Forslag fremdeles forudsætter. Det var det Spørgsmaal, det drejede sig om. Det var ikke min Skyld, at man ikke kom til et Resultat. Der var Spørgsmaal, om man ikke mulig kunde komme til en noget anden Position; det vilde være en Fortørlig af Viborg—Aalestrup Banen, og i flere Henseender være en Fordel, hvis man kom ud i Søen bag om Sindsfygeanstalten. Spørgsmaalet var: Skulde vi beholde den Indgang, vi have, eller skulde vi stæffe os en ny? Paa Stationens Flytning var der ikke nogen, der tænkte. Naar man udsatte Sagen, var det i fuld Erkendelse af, at hvilket af disse Alternativer man senere maatte komme til, skulde der ske en Udvidelse af Sporene og Bygningerne paa Stationen ved Viborg. Efter nærmere Overvejelse kom man fra Regeringens Side til, at man skulde beholde den Indgang, man har nu, og ikke vælge Ingangen Nord fra, som der havde været Tale om, uden at det var undersøgt. Dette Spørgsmaal blev imidlertid rejst under Sagens Behandling. Da man nu skulde gaa til de nødvendige Tilflyningsarbejder, Udvidelse af Spor og Bygninger, og søge Forbindelse med Viborg—Aalestrup Banen, tog man i Folketinget Initiativet, paa Foranledning af Kommunen med Støtte af Folketingsmænd, til et Forslag om en Flytning af Viborg Station, som ikke var paatræbet fra Regeringens Side, og tilbød en Penge-